

En Klokares Titul,

Jänte

Twänne nya och lustiga

S i s o r,

Den Sörsta:

2

Det war en Herres Tjenare, som
i en Hö-Wälm stod,

Den Andra:

Hej lustigt mina bröder, &c.

Deßa kunna sjungas under sina egna
bekanta Melodier.

Gesle, tryckt hos Ernst Peter Sundqvist 1802.

En Kläckares Titul.

Semi venerandus,

Eller den halfwördige, något när hederlige alt för mycket betrodde, tre marker lärde, och på Kyrko-tornet högst anseentlige, dock owardige Kläckare, N. N. Kläppengrip: den stora Kyrko-dörens allvarsamma upp- och igemätare, de sköna gula ljusens beställsamme upståndare, darrhånte snytare och utsläckare. Helgedommens skymferliga Ståthållare, och illfundige Gouverneur, de heliga Monumenters dråpliga utvisare, Måttbehållars och Skjorters behändige af- och påklädare, morgons och aftons andåktige och barhusde klämtare, alla nerbrända ljusstumpars tidiga afhämtare och snälla bortsnappare, små ringningars högt gemene Directeur, och Förowaltare, Psalmernas och Numrornes behändiga upslättare, hela Socknens nödighets påminnare, eller angifware, Lysnings-sedlars, och andra Brefs frambärare, Prædikestols-trappans nöd-wändiga eller ringa beprydare, alla Kyrkans

oren-

orenligheters hederliga utbärare, och berömliga utsopare, sockens behändiga Commendeur och alla mosterswigas diledare, Kyrkans manhaftiga hundvissare, Directeur och besallningsman, alla på Kyrkogården kommande swins faseliga ut-Prämare, hela Kyrko-gårdens Waktmästare, alla försens wäldsamma nedbrutare och updrånare, alla krostuta söms och spikars noa up-letare, och urdtare, den stora A. B. C. D. Bokens djupsinniga råcl och uttydare, en tom Kyrkas förnämsta bewistare när ingen mer de tillstades, alla tobaks-bufars snälla församlare behändiga upstokare och subtile utdrökare, alla små Handwårcks (Socknen til tjenst) konstfärne bönhas, uti skrifwande något mindre än lites kunnige mästare, uti gästabud mycket öhlwördige och bränwins lärde Doctor, alla ensaldiga Wönders roppridare och öfwerfittare, alla fattigs stugu-fjåringars trogne tröstare och redelige förmyndare, hela Församlingens berömlige Kläckare.

Den Första:

I.

Det war en Herres tjenare, som i en Hd. Wälm stod, Han i en Bränwinds Tumlare och sig för magen. dog, Han åt och sop, sin Herre såg, men wände sig ej om; Blott

Blott jag har Bränslen, Korn och Råg, bryr
jag mig ingen om.

2. Det var en gång en Skrifvare, som
bodde wid en äls, Han mycket skref och plums
vade, bestod sig bladet self; Papperet hörde
Commer till, men pennan den höll han, Den
gera mycket skrifva vill, Han ofta plumpa kan.

3. Det var en gång en Skreddare, som
bodde i en by, At skida war han mästare,
Men knubder till at se; Hvar gång han såg sin
Hästens, sjöng han rätt gladelig Min nål skal
mig till bidden se, och aldrig swika mig.

4. Det var en gång en Soden-Smed,
som bodde wid en ström, Han sköt af sinnens
lugn och fred, samt smidde skor och sömm;
Han sjöng i smedian der han stod, hans Wisa
war så här, Bort pust och qwal, haf lustigt
mod, en lycklig smed du är.

5. Det var en gång en Målnare, som satt
bredwid en äls, Han sjöng förnögd och gladare
än Måltergalen self, Hans Wisa war rätt
märkelig, och hördes, när man kom: Om in-
gen frågar efter mig, bryr jag mig ingen om.

6. Till Warnen kom framridandes en flicka
röd och hvit, Han ropte: pro fjärthjertandes,
vill ni ej rida hit, Hon swara' nej, tro wiser-
lig jag är ei utaf dem, Min wäg just ligger ej
ell der; men ännu rida hem.

7. Det

7. Det war en gång en gammal färg, som
skred med Jungfru, namn, Fast hon war mor
at liten drang; men ägde aldrig man, Hon
swor och trodde at det än mång Ungerfrån här
fanns, Som ofta tyder om at så och bryta
Jungfru-Erants.

8. Det war en gång en Musikant, en
ständig Bröllops-Gäst, Som tjente sig mång
wacker slant, och druckit som en häst; Han
sjöng en afstund förnögd wid skuggen af en
äls, Nu har jag mina Krångar ndit, Nu vill
jag dansa self.

9. Det war en gång en Danneman, som
räknat flera år, af jord och lid sin födo wan,
och ganska nögder går, Sin Åker plögde, sådde,
skar, och annat ej sörgar; Han sjöng; jag lese
wer idla da'r, när jag har Ohl och Mar.

10. Det war en gång en Favorit, sin Ko-
nungs trogna Råd, I går berömd för tro och
nit, i dag ur Kungens nåd: Han sjöng en
afstund förnögd wid skuggan där han satt,
Min sol ifrån sin middags-högd gick ner och
det blef natt.

11. Det war en gång en Dommare, som
hade Daphne sålt, Till Kyrkan twänne daler
ge, dermed war det bestämt, han sjöng jag måne
följa

följa Lag, fast uti Daphnes fel, När hon är wacker som en dag, jag gärna hade del.

12. Det war en gång en Anke-Fru, som förgde otta däre, Hon sönng, jag blir wäl git annu, den trösten har jag qwar, Min salig man ej wafnar mer, om jag än gret et år, Dess minne jag uplißwat ser, när jag en annan får.

13. Det war en gång uti en Stad, en Fröken ung och söt, Wid elfska är söndad och glad, och aldrig någon tröt, Ei är ell' fler förbi snart går, wår tid sin omsorg har, Wid femton år man börja får, de rätta glada dar.

14. Det war en gång en Socken-Präst, sin Tåpt så wäl han dref, Ut ögon, som plår glädas måst, af tårar fulla bles, Hwar har af gästwor här sin lott, en Präst kan röra Er, I sköna och den gästwan såde, at röra hwem Er ser.

15. Det war en gång en Rypare, som bodde mid et Torg, Ut supa war han måstare, och lesde utan sorg, Blott han fick dricka gäster til, och säga friskt gädrar, Sen frågar han hur snart man will, och han betalning får.

16. Det war en gång en Tiggare, mid gatuhörnet satt, Han bad, en slant den blinda ge, och

och redde fram sin hatt. Du wandringsman, som går förbi och lyckans nåd begär, Besinna at et tiageri wär hela lefnad är.

17. En Sotare så svart som f . . , uppå en stjärnen stod, Han ropte öfwer hela Sta'n och war wid lustigt mod; Men glädjen blef dock hastigt all, han föll från taket ner Och ropte höghet går för fall; se'n sönng han aldrig mer.

18. Et ädelt sinne aldrig räds af medgång eller mot, Det bryr sig ej om lyckans spel, ej fruktar ägg och hot. Jag wördar Gud, min Tung och Lag, samt har friheten får: Jag håldre ser min sista dag, än annan tanka bär.

Den Andra:

Hej lustige mina bröder;
Ty nu är Eusen dödder,
Wi så wäl något rå;
De andra må nu löpa,
Ut söla, be och löpa;
Det passa wi ej på.

Edt selet den bästa mårgen
Utpräglas utur bergen,
Det passa wi ej på;
När skogarna bli alla
Och grusworna infalla,
Så få wi någon rå.

Låt Guld och Silfver rara
Til Indien bortfara,
Det passa vi ej på;
När Sala står på nålar
Och Galun står på pälar,
Så få vi någon rå.

Låt egna fölar bära
Ut koppar, järn och tjära,
Det passa vi ej på;
När andra ta profiten
Och vi så ha crediten,
Så få vi någon rå.

Låt den, som råer och gitter,
Införa The och glitter,
Det passa vi ej på;
När sattelgdomen följert,
Och Landet öfverhöljert,
Så få vi någon rå.

Exemplaret kostar 1 S.